

Náhrada škody zaměstnancem

Je-li povinno nahradit škodu více zaměstnanců, hradí každý poměrnou část škody rovněž podle míry svého zavinění. Namítá-li zaměstnanec, po němž je požadována náhrada škody, že se na vzniku škody podílejí i jiní zaměstnanci nebo sám zaměstnavatel, není možný jiný praktický postup než zjišťovat splnění předpokladů povinnosti k náhradě škody i u zaměstnanců, po nichž se náhrada škody nevyžaduje (zda v příčinné souvislosti se vznikem škody rovněž zaviněně porušili svou právní povinnost). „Míra zavinění“ je však kategorie subjektivní, jejíž posouzení závisí na úvaze vycházející ze zjištěných skutkových okolností individuálního případu a na jejich právním posouzení, zda je kupříkladu u někoho dána nedbalostní forma zavinění, zatímco další škůdce porušil své právní povinnosti v eventuelním úmyslu, a do jaké míry je intenzita zavinění na porušení povinnosti jednotlivých škůdců významná pro vznik celkové škody. Pojem „míra zavinění“ ve smyslu § 257 odst. 5 zák. práce zahrnuje kromě samotné otázky zavinění i posouzení, jak významné bylo zaviněné porušení povinností jednotlivých zaměstnanců pro vznik celkové škody. Míra zavinění jednoho ze zaměstnanců, kteří jsou společně zavázáni k náhradě škody, je dána nejenom formou jeho zavinění, ale i tím, do jaké míry se zaviněné porušení povinnosti tohoto zaměstnance podílelo na vzniku celkové škody.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 3349/2024-263 ze dne 26.2.2026)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce České pošty, s. p. se sídlem v P., zastoupeného JUDr. T.B., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému L. S., zastoupenému Mgr. J.Š., advokátem se sídlem v P., o náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 61 C 382/2020, o dovolání žalobce a o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. července 2024, č. j. 23 Co 144/2024-214, tak, že dovolání žalovaného se zamítá. V části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby na zaplacení částky 218 673,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 218 673,50 Kč od 16. 9. 2020 do zaplacení, a ve výroku o náhradě nákladů řízení, se rozsudek městského soudu zrušuje a věc se vrací v tomto rozsahu Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 15. 12. 2020 se žalobce domáhal proti žalovanému, svému bývalému zaměstnanci, náhrady škody ve výši 760 054,50 Kč. Žalovaný byl zaměstnán na vedoucí pracovní pozici „Ředitel sekce controllingu“, přičemž od 13. 12. 2017 po dobu zástupu a následně od 1. 1. 2018 zastával pozici „Ředitel divize finance“. Dne 19. 12. 2017 žalovaný porušil své pracovní povinnosti, když trval na provedení platby ve výši 47 000 EUR, ačkoli k tomu nebyly splněny předpoklady stanovené interními předpisy. Požadavek na provedení platby žalovaný převzal od domnělého tehdejšího generálního ředitele žalobce M. E.; po realizaci platby vyšlo najevo, že se jednalo o úspěšně provedený tzv. phishingový útok. Zaviněným jednáním žalovaného vznikla žalobci škoda ve výši 42 196,51 EUR (částka 4 803,49 EUR byla žalobci vrácena v důsledku úkonů trestního řízení).

2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Namítal, že nebyl detailně seznámen se všemi interními akty řízení týkajícími se chodu divize finance a že osobou, která dala výslovný pokyn k provedení zahraniční platby, pak nebyl žalovaný, ale J. S., ředitelka sekce účetnictví a daně. Žalovaný proto

není osobou, která by svým jednáním porušila své pracovní povinnosti.

3. Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 13. 2. 2024, č. j. 61 C 382/2020-154, zamítl žalobu, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit částku ve výši 760 054,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky od 16. 9. 2020 do zaplacení (výrok I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II).

4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalovaný pracoval u žalobce na vedoucí pozici ředitel sekce controllingu. Od 13. 12. 2017 žalovaný zastával také vedoucí pozici ředitele divize financí, jehož přímým nadřízeným je generální ředitel, a jenž (mimo jiné) odpovídá za řízení a zajištění provádění všech plateb. První e-mail od pachatele phishingového útoku otevřel žalovaný cestou do práce ve svém mobilním telefonu, kde se nezobrazovala e-mailová adresa odesílatele, ale zobrazovalo se pouze jméno a příjmení M. E. (tj. jméno a příjmení tehdejšího generálního ředitele žalobce). Žalovaný uvedený den pro komunikaci využíval pouze svůj mobilní telefon. Ve věci komunikoval telefonicky i e-maily s vlastním elektronickým podpisem mj. s S., ředitelkou sekce účetnictví a daně, jejímž byl jako ředitel divize financí přímým nadřízeným, a které mj. přeposlal poslední e-mail od domnělého generálního ředitele s textem „Řekněte jí, že pošlu všechny dokumenty později, když jsem méně zaměstnán. Měla by okamžitě zpracovat platbu.“, k němuž připojil dovětek „J., prosím..“. Následně S. poslala pokyn k provedení platby.

5. Podle soudu prvního stupně žalovaný pouze přeposlal elektronickou komunikaci od domnělého generálního ředitele S. a v žádném z e-mailů od žalovaného není vyjádřen pokyn či příkaz k provedení platby. Poslední e-mail odeslaný žalovaným S. obsahuje pouze slova „J., prosím..“ a připojený e-mail od domnělého generálního ředitele, že potřebné dokumenty (nutné pro splnění požadavků vnitřního předpisu žalobce) zašle později. Na tento e-mail pak reagovala S. e-mailem své podřízené s pokynem k provedení platby, v němž bylo jednoznačně vyjádřeno, že jedná dle dispozic generálního ředitele, nikoli dle pokynu žalovaného, s tím, že generální ředitel svůj požadavek s elektronickým podpisem doplní dodatečně, neboť je vytižen. Soud prvního stupně uvedl, že žalovaný ve své výpovědi jednoznačně popsal, že slovy „J., prosím“ a předáním elektronické komunikace od domnělého generálního ředitele neměl v úmyslu dát S. pokyn k provedení platby, ale pouze ji poprosil, aby se požadavkem generálního ředitele na provedení platby zabývala. Podle soudu nelze samotný text „J., prosím“ považovat za konkrétní projev vůle žalovaného, neboť z tohoto vyjádření nelze seznat, o jakou činnost žádá. Výpověď S., v níž uvedla, že žalovaného upozornila na neobvyklou e-mailovou adresu a nesplnění předpokladů k provedení platby stanovených vnitřními předpisy a že žalovaný jí dal pokyn telefonicky, považoval soud zčásti za nevěrohodnou z důvodu, že motivací S. k tomuto tvrzení mohla být obava z následného postihu zaměstnavatelem. Soud dospěl k závěru, že provedením dokazováním nebyla odstraněna neurčitost písemného projevu žalovaného, a proto předmětné e-maily s elektronickým podpisem, které žalovaný zaslal S., nelze z důvodu absence požadavku na provedení určité konkrétní činnosti chápat jako pokyn k úhradě. Uzavřel, že žalovaný neporušil svou pracovní povinnost způsobem, který tvrdil žalobce, ale škoda vznikla v důsledku trestného činu spáchaného neznámým pachatelem, a nejsou tak splněny podmínky pro vznik odpovědnosti zaměstnance za škodu.

6. K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 7. 2024, č. j. 23 Co 144/2024-214, změnil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku I tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 541 381 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky od 16. 9. 2020 do zaplacení, a ve zbylé části rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I potvrdil (výrok I rozsudku odvolacího soudu), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

7. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, po doplnění dokazování listinami a výslechem svědků se s ním však ztotožnil pouze částečně. Podle odvolacího soudu nelze e-mail

žalovaného adresovaný S. obsahující slova „J., prosím“ posuzovat izolovaně, nýbrž v kontextu dané situace a celé předchozí e-mailové komunikace a telefonických hovorů, které se mezi žalovaným a S. toho dne uskutečnily. Žalovaný e-mailem přeposlal S. e-mailovou komunikaci s domnělým generálním ředitelem, z níž svědkyně S. seznala, že generální ředitel neopatřil požadavek na platbu elektronickým podpisem, avšak že platba má být provedena okamžitě. Ve spojení s telefonickými hovory, v nichž žalovaný naléhal na svědkyni, aby platbu provedla, je podle odvolacího soudu zřejmé, že žalovaný převzal odpovědnost za uskutečnění platby, a jeho jednání nelze vykládat jinak, než jako pokyn S. k provedení platby. Uvedenému odpovídá i snaha žalovaného vyhovět (domnělému) generálnímu řediteli, jak vyplynulo z provedení dokazování (tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že se snažil domnělému generálnímu řediteli vyhovět, výpověď žalovaného, že pokud zazněl nějaký pokyn generálního ředitele, byla snaha vyhovět v co nejkratším termínu, e-mail, v němž žalovaný domnělému generálnímu řediteli sdělil „Kdyby byl problém, volej a nějak to vyřeším“). Skutečnost, že žalovaný dal S. pokyn k provedení platby, aniž by tento interní pokyn měl všechny povinné náležitosti účetního dokladu (obsah účetního případu, elektronický podpis generálního ředitele), představuje porušení pracovních povinností ze strany žalovaného dodržovat právní předpisy vztahující se k jím vykonávané práci ve smyslu § 301 písm. c) zákoníku práce, povinnosti řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a ochraňovat majetek zaměstnavatele ve smyslu § 301 písm. d) zákoníku práce a povinnosti jako vedoucí zaměstnanec zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele ve smyslu § 302 písm. g) zákoníku práce. Odvolací soud uzavřel, že žalovaný byl S. upozorněn na skutečnost, že interní příkaz nesplňuje požadavky vnitřního předpisu; věděl tedy, že pokud přesto požaduje provedení platby, může žalobci způsobit škodu, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal, že ji nezpůsobí. Na základě výše uvedeného shledal odvolací soud zavinění na straně žalovaného ve formě vědomé nedbalosti.

8. Odvolací soud dále uvedl, že za vzniklou škodu nese odpovědnost i S., neboť dala své podřízené pokyn k provedení platby, ačkoliv věděla, že údaje k platbě neobsahují všechny náležitosti účetního dokladu podle vnitřních předpisů žalobce. S. sice byla povinna plnit pokyny svého nadřízeného, kterým žalovaný v danou dobu byl, nikoli ale takové pokyny, které jsou v rozporu s vnitřními předpisy žalobce. Odvolací soud uzavřel, že žalovaný i S. se na vzniku škody podíleli stejnou měrou, tedy každý z jedné poloviny, a že poměrná část škody, za jejíž vznik nese žalovaný odpovědnost, představuje částku 541 381 Kč. Uvedená částka pak podle odvolacího soudu odpovídá i požadavkům § 257 odst. 2 zákoníku práce, neboť nepřesahuje čtyřapůlnásobek průměrného měsíčního výdělku žalovaného.

9. Rozsudek odvolacího soudu napadl dovoláním žalobce i žalovaný.

10. Žalobce shledává přípustnost dovolání, jež směřuje proti rozsudku odvolacího soudu v části, v níž potvrdil zamítnutí žaloby co do částky 218 673,50 Kč s příslušenstvím, v otázce spoluodpovědnosti zaměstnanců, včetně otázky stanovení poměrné části škody podle míry zavinění zaměstnanců, při jejímž řešení se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, respektive která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla ve všech souvislostech vyřešena. Žalobce v dovolání namítá, že ze závěrů judikatury Nejvyššího soudu (konkrétně jeho rozsudků ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 21 Cdo 3157/2017, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 81/2009) vyplývá povinnost soudů v případě spoluodpovědnosti více zaměstnanců zabývat se u každého z nich shodně naplněním předpokladů vzniku jejich odpovědnosti za způsobenou škodu, a to vzhledem ke každému jednotlivému porušení povinnosti. Žalobce v dovolání namítá, že odvolací soud se od judikatury Nejvyššího soudu odchýlil tím, že nevyslovil jednoznačný závěr o tom, v jaké formě zavinění se S. měla porušení svých povinností dopustit, a dále svými závěry, že intenzita zavinění na straně žalovaného a S. je shodná. Podle žalobce bylo porušení povinností na straně žalovaného pro vznik celkové škody podstatně významnější, neboť vědomě ignoroval více povinností než S., a proto podle žalobce činí míra zavinění žalovaného na způsobené škodě minimálně 80 %. Žalobce v dovolání

rovněž vyjadřuje nesouhlas s postupem odvolacího soudu, jímž vypočítal průměrný měsíční výdělek žalovaného, aniž by zohlednil bonusy, které žalovaný obdržel, a to s odůvodněním, že je to nadbytečné, neboť i bez započítání bonusů bude výše čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku žalovaného vyšší než část škody, za niž žalovaný dle odvolacího soudu odpovídá. Žalobce navrhl změnu, popřípadě zrušení rozsudku odvolacího soudu.

11. Žalovaný ve vyjádření k dovolání žalobce uvedl, že žalobce ve svém dovolání nedostatečně specifikuje právní otázku, která by zakládala přípustnost dovolání, a navrhl, aby je Nejvyšší soud odmítl jako nepřipustné. Žalovaný se neztotožnil s žalobcem citovanou judikaturou dovolacího soudu, která podle něj v této věci nedává žádný logický smysl a z níž dle žalovaného plyne, že žalobce argumentuje pro závěr, aby byla shledána odpovědnost za škodu i žalobce jako zaměstnavatele. Podle žalovaného pak není dán ani podklad pro závěr o zavinění žalovaného v žalobcem tvrzené míře 80 % a „počítání“, kolik povinností údajně žalovaný porušil, které činí žalobce ve svém dovolání, považuje za absurdní.

12. Žalovaný svým dovoláním sice napadl rozsudek odvolacího soudu „v celém jeho rozsahu“, podle obsahu dovolání lze však uzavřít, že dovolání směřuje do té části, v níž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně a žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 541 381 Kč s úrokem z prodlení. Žalovaný shledává přípustnost svého dovolání v otázkách hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a Ústavního soudu. Namítá, že odvolací soud věc nesprávně právně posoudil, neboť a) zásadně pochybil při hodnocení důkazů, pokud pro své právní hodnocení vyšel pouze z „výřezu“ z celého provedeného dokazování, a jeho právní závěry jsou proto v extrémním rozporu se skutkovými zjištěními plynoucími z provedeného dokazování, b) při výkladu projevu vůle postupoval ve flagrantním rozporu s § 556 občanského zákoníku a s judikaturou dovolacího soudu, c) ignoroval zásadu rozvržení důkazního břemene, jelikož dle žalovaného žalobce v řízení neprokázal naplnění předpokladů odpovědnosti žalovaného, d) pochybil, pokud jde o posouzení rozsahu (údajné) odpovědnosti žalovaného za škodu, a e) nezabýval se posouzením, zda byl žalovaný s předmětnými interními předpisy žalobce seznámen řádně.

13. Žalovaný zdůrazňuje, že slova „J., prosím“, s nimiž žalovaný bez jakéhokoli svého dalšího komentáře přeposlal příchozí e-mail od domnělého generálního ředitele obsahující požadavek na provedení platby, představovala prosbu S., aby se věcí zabývala, neboť žalovaný byl zaneprázdněn jinou důležitou pracovní schůzkou. Podle žalovaného odvolací soud rozhodl v rozporu s judikaturou dovolacího soudu týkající se výkladu projevu vůle, pokud dospěl k závěru, že z uvedeného e-mailu plyne vůle žalovaného dát pokyn k provedení platby. V této souvislosti odvolacímu soudu rovněž vytýká, že nehodnotil důkazy v jejich vzájemné souvislosti, ale svůj závěr převzal z výpovědi S., čímž se měl odvolací soud rovněž zpronevěřit judikatuře Ústavního soudu. Podle žalovaného dále odvolací soud nesprávně rozvrhl důkazní břemeno, neboť žalovaný nikdy neučinil nesporným, že by e-mail se slovy „J., prosím“ byl opatřen jeho elektronickým podpisem, čímž se měl odvolací soud odchýlit od judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. Odchýlit od judikatury Nejvyššího soudu se měl odvolací soud rovněž tím, že se nezabýval posouzením, zda byl žalovaný řádně seznámen s interními předpisy, aby jimi mohl být vázán. V závěru svého dovolání žalovaný odvolacímu soudu vytýká, že se nedostatečně seznámil se spisem a že nedostatečně pochopil skutkový děj, neboť v napadeném rozhodnutí uvádí, že „žalovaný obdržel e-mail od M. E.“ a že „žalovaný e-mailem odpověděl M. E.“, a jeho dílčí závěr o vůli žalovaného učinit pokyn k platbě, vyplývající mj. z označení předmětu e-mailu „Naléhavá platba“, považuje žalovaný za zcela pomýlený. Žalovaný navrhl změnu napadeného rozsudku a úplné zamítnutí žaloby, případně zrušení rozsudku odvolacího soudu.

14. Žalobce ve vyjádření k dovolání žalovaného uvedl, že jeho obsah považuje za pouhou polemiku se skutkovým stavem zjištěným odvolacím soudem a hodnocením důkazů ze strany tohoto soudu, a navrhl dovolání žalovaného odmítnout, případně zamítnout. K argumentaci žalovaného o tom, že jím

odeslané e-maily nebyly opatřeny jeho elektronickým podpisem, žalobce uvádí, že obrana žalovaného v projednávané věci naopak spočívala vždy v tom, že elektronickým podpisem byly opatřeny veškeré jeho e-maily automaticky, a že žalovaný svůj elektronický podpis na e-mailech sám opakovaně potvrdil. K námitce žalovaného o nedostatečném seznámení se s předmětnou řídicí dokumentací pak žalobce uvádí, že již v Zápisu se zaměstnancem z roku 2017 žalovaný potvrdil, že s ní byl dopodrobna seznámen, a tvrzení žalovaného o opaku považuje za účelové a v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

15. Nejvyšší soud jako soud dovolací [§ 10a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

16. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

17. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

18. Podle § 241a odst. 1 o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci; dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř.

19. Přípustnost dovolání nezakládají námitky žalovaného, že odvolací soud pochybil při hodnocení důkazů a jeho závěry jsou v extrémním rozporu se skutkovými zjištěními. Dovolatel namítá, že odvolací soud vycházel z výpovědi osoby, která je zcela zřejmě zainteresována na tom, aby byla shledána odpovědnost žalovaného (a nikoli konstatována odpovědnost její), že pokyn k provedení platby nedal žalovaný, ale S. své podřízené, a že S. si podle dovolatele zřejmě nevšimla podezřelé domény v e-mailové adrese domnělého generálního ředitele, což svědčí o porušení pracovních povinností na její straně, nikoli na straně žalovaného. Uvedenými námitkami však dovolatel pouze vyjadřuje nesouhlas se skutkovými zjištěními odvolacího soudu [že žalovaný měl snahu vyhovět (domnělému) generálnímu řediteli a že žalovaný byl S. upozorněn na skutečnost, že interní příkaz nesplňuje požadavky vnitřního předpisu, i na podezřelou e-mailovou adresu (domnělého) generálního ředitele] a se způsobem, jakým soud k těmto skutkovým zjištěním dospěl (s hodnocením důkazů, na základě něhož k nim dospěl).

20. Správnost skutkového stavu věci zjištěného v řízení před soudy nižších stupňů v dovolacím řízení probíhajícím podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2013 nelze důvodně zpochybnit. Dovolací přezkum je ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním, ke zpochybnění skutkových zjištění odvolacího soudu nemá tudíž dovolatel k dispozici způsobitelný dovolací důvod; tím spíše pak skutkové námitky nemohou založit přípustnost dovolání (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 4097/2014). Pro úplnost je nutné připomenout, že při úvaze o tom, zda je právní posouzení věci odvolacím soudem správné, Nejvyšší soud vychází (musí vycházet) ze skutkových závěrů odvolacího soudu a nikoli z těch skutkových závěrů, které v dovolání na podporu svých právních argumentů nejprve zformuluje sám dovolatel (srov. například důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod č. [19/2006](#) Sb. rozh. obč., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 3829/2011, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2022, sp. zn. 21 Cdo 3628/2021, proti němuž podaná

ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. II. ÚS 954/22).

21. Samotné hodnocení důkazů opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř. nelze (ani v dovolacím řízení probíhajícím podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013) úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (k tomu srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněného pod č. [4/2014](#) Sb. rozh. obč.). Dovolací soud v projednávané věci neshledal extrémní rozpory mezi závěry soudů o skutkovém stavu věci a provedenými důkazy ani znaky nepřipustné libovůle při hodnocení provedených důkazů. Odvolací soud podrobně vysvětlil, z jakých důvodů nepovažoval výpověď svědkyně S. za nevěrohodnou (viz zejména bod 25 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Tento důkaz hodnotil v souvislostech s ostatními důkazy, přičemž nejde jen o e-mail z 19. 12. 2017 v 9:59 hod., ale i o předchozí komunikaci, zejména e-mail žalovaného v 9:53 hod. a e-mail domnělého generálního ředitele v 9:58 hod. téhož dne (viz body 38 a 39 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Z tohoto hodnocení je zřejmá též nedůvodnost výtek žalovaného v závěru dovolání (viz jeho bod 56), neboť odvolací soud uvažuje o komunikaci žalovaného s domnělým generálním ředitelem a je si vědom skutečnosti, že e-mailovou komunikaci s předmětem „Naléhavá platba“ žalovaný svědkyni „přeposlal“ (viz dále bod 41 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Závěry odvolacího soudu o skutkovém stavu jsou tedy řádně odůvodněny, a proto se o výjimečný případ, kdy skutková otázka s ohledem na její průmět do základních lidských práv a svobod je způsobilá založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 3093/13, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. IV. ÚS 985/15), v posuzovaném případě nejedná.

22. Namítá-li žalovaný v dovolání, že odvolací soud zcela ignoroval zásadu rozvržení důkazního břemene, přehlíží, že rozhodnutí odvolacího soudu na otázce rozvržení důkazního břemene nezávisí, neboť odvolací soud nerozhodoval ve věci pro neunesení důkazního břemene; už z tohoto důvodu není tato otázka způsobilá založit přípustnost dovolání žalovaného. Argumentuje-li dále žalovaný, že v řízení nebyl proveden důkaz o tom, že e-mail byl opatřen elektronickým podpisem žalovaného, rovněž tím pouze vyjadřuje nesouhlas se skutkovými závěry odvolacího soudu (viz bod 26 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu), k jejichž zpochybnění však nemá k dispozici způsobilý dovolací důvod.

23. Dovolacím důvodem, že odvolací soud zásadně pochybil, pokud jde o posouzení rozsahu (údajně) odpovědnosti žalovaného za škodu, žalovaný pouze kritizuje rozhodnutí odvolacího soudu, aniž by však vymezil právní otázku, na které napadené rozhodnutí závisí a při jejímž řešení se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být posouzena jinak. Pouhá kritika právního posouzení odvolacího soudu k založení přípustnosti dovolání nepostačuje (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. 25 Cdo 1559/2013, nebo ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 32 Cdo 1389/2013). Otázku přípustnosti dovolání si není oprávněn vymezit sám dovolací soud, neboť tím by narušil zásady, na nichž spočívá dovolací řízení, zejména zásadu dispoziční a zásadu rovnosti účastníků řízení. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že pokud občanský soudní řád vyžaduje a Nejvyšší soud posuzuje splnění zákonem stanovených formálních náležitostí dovolání, nejedná se o přepjatý formalismus, ale o zákonem stanovený postup (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 1092/15). Bez odpovídající formulace právní otázky nelze ani posoudit, zda se odvolací soud odchýlil od označeného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 1993, sp. zn. 6 Cdo 111/93.

24. Namítá-li pak žalovaný, že nebyl dostatečně seznámen s interními předpisy žalobce, odkazuje přitom na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4135/2010 (mimo jiné, že zvláště u složitějších vnitřních předpisů je podle okolností třeba zaměstnanci předpis blíže a podrobněji vysvětlit, případně se i přesvědčit, zda zaměstnanec předpisu porozuměl), přehlíží, že

odvolací soud vycházel (mimo jiné) z odlišného posouzení, totiž že žalovaný byl sám vedoucím zaměstnancem, že mu bylo sděleno, aby „s příslušnými dokumenty seznámil své podřízené zaměstnance“, a že porušil povinnost vedoucího zaměstnance zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů. Rozhodnutí odvolacího soudu tak závisí na jiné než žalovaným formulované otázce, avšak žalovaný ve vztahu k této relevantní otázce neformuluje žádný dovolací důvod ani vymezení předpokladů přípustnosti dovolání.

25. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů nižších stupňů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že dne 19. 12. 2017 působil žalovaný jako zastupující ředitel divize finance na řídicí úrovni G1, přičemž přímým nadřízeným ředitele divize finance byl generální ředitel. S. patřila mezi jeho podřízené na úrovni G2 na pozici ředitelky sekce účetnictví a daně. V 8:52 hod. obdržel žalovaný na svém mobilním telefonu e-mail od odesílatele označeného jako M. E. (v té době generální ředitel žalobce). Skutečná e-mailová adresa (XY) se na telefonu nezobrazovala. E-mail obsahoval dotaz, jaký je současný zůstatek bankovních účtů, a zda mohou dnes zaplatit 47 000 EUR. Žalovaný odpověděl e-mailem v 9:02 hod., že na EUR účtu mají dostatečný zůstatek, takže určitě ano. V 9:09 hod. sdělil (domnělý) M. E. e-mailem žalovanému podrobnosti o platbě s tím, aby, až skončí, poslal potvrzení o platbě. E-mailem v 9:12 hod. odpověděl žalovaný (domnělému) M. E., že předává k provedení, až platba proběhne, pošle potvrzení. Následovalo několik e-mailů od (domnělého) generálního ředitele s urgencí v podobě otazníků či dotazů, zda již platba byla provedena. Žalovaný několikrát telefonicky hovořil s S., v jakém je to stavu. Ta sdělila, že generální ředitel je oprávněn vznášet požadavek na provedení platebního příkazu, ale že by to potřebovala formou e-mailu s elektronickým podpisem. Odvolací soud dále učinil skutkový závěr, že žalovaný S. ujistil, že s generálním ředitelem hovořil, a tím byly rozptýleny její původní pochybnosti v souvislosti s nestandardní e-mailovou adresou. E-mailem v 9:53 hod. sdělil žalovaný (domnělému) M. E., že „J. S. prosí, jestli bys jí mohl poslat pokyn k provedení platby napřímo s elektronickým podpisem, kvůli dodržení interních procesů. Kdyby byl problém, volej a nějak to vyřeším. M. E. (domnělý) odpověděl e-mailem v 9:58 hod. a sdělil žalovanému „Řekněte jí, že pošlu všechny dokumenty později, když jsem méně zaměstnán. Měla by okamžitě zpracovat platbu. Pozdravy M.“. V 9:59 hod. žalovaný přeposlal tento e-mail S. a připojil text: „J., prosím..“. V 10:00 hod. začínal žalovaný pohovor s jedním z řídicích pracovníků o ukončení pracovního poměru. E-mailem v 10:09 hod. poprosila S. svoji podřízenou, ať se podívá, zda jsou dispozice pro platbu dostatečné, pokud ano, prosí o urgentní provedení zahraniční platby dle níže uvedených dispozic GR ... FIN je o platbě informován.

26. Napadený rozsudek odvolacího soudu závisí (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva formulované žalovaným, a to, podle jakých pravidel se vykládá projev vůle nadřízeného zaměstnance při udělení pokynu zaměstnanci podřízenému. Dále závisí na posouzení otázky hmotného práva, kterou činí dovolacím důvodem žalobce, totiž posouzení míry zavinění více zaměstnanců, kteří jsou společně zavázáni k náhradě škody. Protože obě otázky nebyly v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešeny ve všech souvislostech, jsou dovolání žalobce i žalovaného přípustná.

27. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobce je opodstatněné a že dovolání žalovaného opodstatněné není.

28. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá náhrady škody způsobené jednáním dne 19. 12. 2017 - podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zák. práce“) a subsidiárně též (srov. § 4 zák. práce) podle zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „o. z.“).

Dovolání žalovaného

29. Podle § 11 zák. práce vedoucími zaměstnanci zaměstnavatele se rozumějí zaměstnanci, kteří jsou na jednotlivých stupních řízení zaměstnavatele oprávněni stanovit a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Vedoucím zaměstnancem je nebo se za vedoucího zaměstnance považuje rovněž vedoucí organizační složky státu.

30. Podle § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce od vzniku pracovního poměru je zaměstnanec povinen podle pokynů zaměstnavatele konat osobně práce podle pracovní smlouvy v rozvržené týdenní pracovní době a dodržovat povinnosti, které mu vyplývají z pracovního poměru.

31. Pracovněprávním jednáním je projev vůle směřující k právním následkům (vyvolávající právní následky spočívající zejména ve vzniku, změně, udržení nebo zániku práv a povinností), které jsou v právním jednání vyjádřeny nebo které plynou ze zákona (z pracovněprávních předpisů), dobrých mravů a zvyklostí (srov. § 545 o. z.). Naproti tomu tzv. faktické jednání představuje projev vůle, která sama o sobě nesměřuje ke vzniku, změně, udržení nebo zániku práv a povinností v pracovněprávních vztazích, a je právně relevantní jen tehdy, jestliže to právní předpisy výslovně stanoví. Na tzv. faktické jednání nedopadají důvody neplatnosti; vznikne-li o něm pochybnost, lze ho posoudit pouze z pohledu, zda k němu vůbec došlo a zda bylo učiněno tím, kdo byl k němu oprávněn (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 21 Cdo 863/2021). Udílením pokynů k výkonu práce zaměstnavatel pouze konkretizuje již existující povinnost zaměstnance konat podle pokynů zaměstnavatele osobně práce podle pracovní smlouvy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 21 Cdo 1180/2022). Pokyn k výkonu práce není tedy právním jednáním, ale toliko tzv. faktickým jednáním.

32. Pro zjišťování obsahu tzv. faktického úkonu judikatura za účinnosti zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, dovodila, že se postupuje (obdobně) podle zásad předepsaných pro výklad projevu vůle při právním úkonu zejména v § 35 odst. 2 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník.

33. Pravidla výkladu právního jednání se však po 31. 12. 2013 změnila, takže pro pracovněprávní vztahy judikatura uzavřela, že právní jednání se posuzuje podle svého obsahu (§ 555 odst. 1 o. z.). Každý projev vůle (výslovný nebo konkludentní) se vykládá podle úmyslu (záměru) jednajícího, jestliže druhá strana takový úmysl (záměr) poznala nebo o něm musela vědět; není-li možné zjistit úmysl (záměr) jednajícího, přisuzuje se jednajícímu v projevu vůle takový úmysl (záměr), jaký by mu zpravidla přikládala (rozumí se v dobré víře a v souladu s dobrými mravy) osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (srov. § 556 odst. 1 o. z.). Kromě úmyslu (záměru) jednajícího (ve zjištěné nebo přisouzené podobě) se při výkladu projevu vůle přihlíží také k „praxi zavedené mezi stranami v právním styku“, k tomu, co projevu vůle předcházelo, a k tomu, jak strany daly následně najevo, jaký obsah a význam projevu vůle přikládají (srov. § 556 odst. 2 o. z.). Byl-li při výslovném projevu vůle použit výraz, který sám o sobě připouští různý výklad, a nepodaří-li se výše uvedeným postupem vyjasnit projev vůle, měl by se podle ustanovení § 557 o. z. vyložit „k tíži toho, kdo výrazu použil jako první“. Pro oblast pracovněprávních vztahů však z ustanovení § 18 zák. práce, vyplývá, že se použije „výklad pro zaměstnance nejpříznivější“, a že se tedy ustanovení § 557 o. z. v pracovněprávních vztazích nepoužije; výraz, který připouští různý výklad, se proto ve smyslu ustanovení § 18 zák. práce vyloží (z hlediska obsahu a významu právního jednání v pracovněprávních vztazích) způsobem, který je co nejpříznivější pro zaměstnance. Výklad projevu vůle může směřovat jen k objasnění jeho obsahu, tedy ke zjištění toho, co bylo skutečně projevováno. Pomocí výkladu projevu vůle nelze „nahrazovat“ nebo „doplňovat“ vůli, kterou zaměstnanec nebo zaměstnavatel (popřípadě jiný subjekt pracovněprávních vztahů) neměl nebo kterou sice měl, ale neprojevil ji. Výkladem projevu vůle není dovoleno ani měnit smysl jinak jasného pracovněprávního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3480/2016, uveřejněný pod č. 50/2018 v časopise Soudní judikatura nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, uveřejněný pod č. 3/2019 v časopise Soudní judikatura, z recentní judikatury potom odůvodnění

rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 2021, sp. zn. 21 Cdo 620/2021).

34. Otázkou tedy zůstává, zda je na místě obdobné použití těchto pravidel i pro výklad pokynu zaměstnavatele k výkonu práce jako tzv. faktického jednání. Mezi klíčové znaky „nových“ pravidel patří důraz na úmysl jednajícího, ovšem za předpokladu, že byl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět. Teprve není-li možné zjistit takový úmysl jednajícího, lze jednání vyložit podle jeho objektivního významu. Vyzdvihnout je také třeba důraz na praxi zavedenou mezi stranami, na to, co jednání předcházelo, a co strany daly následně najevo. Skrz aplikaci § 18 zák. práce je zajištěna i zvláštní zákonná ochrana postavení zaměstnance [§ 1a písm. a) zák. práce]. Tyto vlastnosti vedou dovolací soud k závěru, že pro potřeby praktického života (pro každodenní realizaci práv a povinností z pracovněprávních vztahů) je na místě, aby se pravidla pro výklad projevu vůle u právního jednání v pracovněprávních vztazích použila obdobně i pro výklad projevu vůle u tzv. faktického jednání v pracovněprávních vztazích, a tedy i pro výklad pokynu k výkonu práce.

35. V nyní posuzované věci odvolací soud sice nesprávně označil pokyn vedoucího zaměstnance jako právní jednání, ovšem ve výsledku použil (viz bod 32 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu) správná pravidla pro výklad tohoto pokynu. Podle nich se zabýval „kontextem dané situace“, předchozí komunikací žalovaného a svědkyně S., ale i komunikací žalovaného s domnělým generálním ředitelem. Z této komunikace odvolací soud dovodil, že po prvním e-mailu od domnělého generálního ředitele, jehož požadavku chtěl žalovaný vyhovět, S. požadovala, aby pokyn k provedení platby poslal generální ředitel se svým elektronickým podpisem. Následoval e-mail (v 9:58 hod.) od domnělého generálního ředitele žalovanému, v němž bylo (mimo jiné) uvedeno, že S. by měla okamžitě zpracovat platbu. Dospěl-li poté odvolací soud k závěru, že e-mail žalovaného ze dne 19. 12. 2017 v 9:59 hod., jímž svědkyni S. přeposlal poslední zprávu domnělého generálního ředitele, obsahující slova „J. prosím..“, nelze vykládat jinak, než jako pokyn podřízené S., tedy pokyn, podle něhož má zaměstnanec konat práci, je jeho hodnocení správné.

36. Dovolací soud však považuje za nutné upřesnit, co bylo obsahem tohoto pokynu. Ze zjištěného skutkového stavu se totiž podává, že pokynu žalovaného předcházela, jak výše vysvětleno, komunikace obsahující pokyn k provedení platby od domnělého generálního ředitele. Sám žalovaný v e-mailu (domnělému) generálnímu řediteli sděloval prosbu S. o poslání pokynu k provedení platby napřímo s elektronickým podpisem. Z následného e-mailu v 9:58 hod. žalovaný věděl, že (domnělý) generální ředitel žádný přímý pokyn S. nepošle. Jeho odpověď jí přeposlal shora uvedeným e-mailem v 9:59 hod. s textem „J. prosím..“. Sama S. v následné komunikaci se svými podřízenými uvedla, že se má realizovat pokyn generálního ředitele. V kontextu nelze pokyn žalovaného směrem k S. vykládat jako nějaký nový pokyn k provedení platby, nýbrž pokyn k tomu, aby byl proveden pokyn (domnělého) generálního ředitele nemající náležitosti požadované vnitřním předpisem žalobce. Ani dovolací soud se tak neztotožňuje s výkladem žalovaného, že pouze přeposlal e-mail a slovy „J. prosím..“ pouze zamýšlel prosbu, aby se kolegyně jakožto vedoucí sekce účetnictví danou záležitostí zabývala.

37. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska dovolacího důvodu uplatněného žalovaným správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl v části napadené dovoláním žalovaného poškozen některou z vad uvedených v § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Dovolání žalobce

38. Podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce zaměstnanec je povinen nahradit zaměstnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v

přímé souvislosti s ním. Zaměstnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance s výjimkou případů uvedených v § 252 a 255 (srov. § 250 odst. 3 zák. práce).

39. Podle § 257 odst. 5 zák. práce je-li k náhradě škody společně zavázáno více zaměstnanců, je povinen každý z nich nahradit poměrnou část škody podle míry svého zavinění.

40. Předpokladem pro vznik povinnosti zaměstnance k náhradě škody zaměstnavateli podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce je porušení pracovních povinností zaměstnancem, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody (tzv. kauzální nexus) a zavinění na straně zaměstnance. Ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, nárok, a tedy ani povinnost k zaplacení, nevzniká. Z principu obecné povinnosti zaměstnance nahradit škodu zaměstnavateli podle citovaného ustanovení vyplývá, že zaměstnanec je povinen nahradit jen tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil; není tudíž povinen nahradit tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele (§ 250 odst. 2 a § 257 odst. 4 zák. práce), případně zaviněním jiného zaměstnance (§ 257 odst. 5 zák. práce), resp. třetích osob vně zaměstnavatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 21 Cdo 3157/2017).

41. Je-li povinno nahradit škodu více zaměstnanců, hradí každý poměrnou část škody rovněž podle míry svého zavinění. Namítá-li tedy zaměstnanec, po němž je požadována náhrada škody, že se na vzniku škody podílejí i jiní zaměstnanci nebo sám zaměstnavatel, není možný jiný praktický postup než zjišťovat splnění předpokladů povinnosti k náhradě škody i u zaměstnanců, po nichž se náhrada škody nevyžaduje (zda v příčinné souvislosti se vznikem škody rovněž zaviněně porušili svou právní povinnost). „Míra zavinění“ je však kategorie subjektivní, jejíž posouzení závisí na úvaze vycházející ze zjištěných skutkových okolností individuálního případu a na jejich právním posouzení, zda je kupříkladu u někoho dána nedbalostní forma zavinění, zatímco další škůdce porušil své právní povinnosti v eventuálním úmyslu, a do jaké míry je intenzita zavinění na porušení povinnosti jednotlivých škůdců významná pro vznik celkové škody (viz NOVOTNÝ, Zdeněk in PICHRT, Jan a kol. Zákoník práce. Praktický komentář. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2025, s. 872). Pojem „míra zavinění“ ve smyslu § 257 odst. 5 zák. práce zahrnuje kromě samotné otázky zavinění i posouzení, jak významné bylo zaviněné porušení povinností jednotlivých zaměstnanců pro vznik celkové škody.

42. Míra zavinění jednoho ze zaměstnanců, kteří jsou společně zavázáni k náhradě škody, je tedy dána nejenom formou jeho zavinění, ale i tím, do jaké míry se zaviněné porušení povinnosti tohoto zaměstnance podílelo na vzniku celkové škody.

43. V nyní posuzované věci odvolací soud uzavřel, že žalovaný a S. se podíleli na vzniku škody stejnou měrou. Ve vztahu k S. zohlednil, že dala své podřízené pokyn k provedení platby, ačkoliv věděla, že generální ředitel požadavek na platbu elektronicky nepodepsal, uspokojila se s ujištěním žalovaného, že je vše v pořádku, a s e-mailovou zprávou elektronicky podepsanou jenom žalovaným, a věděla, že údaje k platbě neobsahují všechny náležitosti účetního dokladu podle směrnice žalobce. Zjevně přitom vycházel z toho, že forma zavinění je u obou z nich stejná (vědomá nedbalost – tento závěr nebyl účinně zpochybněn žádným dovolacím důvodem).

44. Ze skutkových závěrů odvolacího soudu vyplývá, že jak žalovaný, tak S. věděli, že pokyn (domnělého) generálního ředitele k provedení platby nemá ani obsahové náležitosti vyžadované vnitřními předpisy žalobce, ani není opatřen elektronickým podpisem generálního ředitele; potud je míra zavinění u obou z nich stejná. Samotná skutečnost, že žalovaný byl vedoucím zaměstnancem a S. jeho podřízená, sice automaticky neznamená, že míra jeho zavinění je vyšší, avšak odvolací soud ze zjištěných okolností případu dostatečně nezohlednil své skutkové závěry, že se odehrál telefonicky

hovor S. se žalovaným, že ji ujistil, že s generálním ředitelem hovořil, a že tak nevznikly na její straně žádné pochybnosti o tom, že nekomunikoval s generálním ředitelem napřímo, a že tím byly rozptýleny její původní pochybnosti o nestandardní e-mailové adrese. Ve spojení s výkladem e-mailu z 9:59 hod. jako pokynu k provedení pokynu generálního ředitele k platbě, byť nemá požadované náležitosti, nelze než uzavřít, že žalovaný výrazně přispěl k tomu, že k převodu peněz nakonec došlo, neboť S. předala dále pokyn k provedení platby v přesvědčení vybudovaném žalovaným, že tento pokyn vychází skutečně od generálního ředitele. Klíčovou roli zde tak hrála skutečnost, že žalovaný realizaci závadného pokynu od domnělého generálního ředitele prosadil vlastním pokynem vedoucího zaměstnance a přesvědčil tím ostatní zaměstnance (S. a jejím prostřednictvím její podřízenou). Na vzniku celkové škody se tak žalovaný podílel v podstatně vyšší míře než S.

45. Tento podstatný rozdíl v míře zavinění vede dovolací soud k závěru, že míra zavinění žalovaného nemůže být nižší než 75 % a míra zavinění S. vyšší než 25 %. Pak může být pro rozhodnutí ve věci samé významná i otázka, zda „do výše hrubé mzdy v rozhodném období je třeba ... započítat v poměrné výši i bonusy, které žalovaný obdržel v listopadu 2016“, kterou se však odvolací soud dosud nezabýval.

46. Protože rozsudek odvolacího soudu – jak vyplývá z výše uvedeného – není správný a nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání, ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud tento rozsudek v rozsahu dotčeném dovoláním žalobce (včetně akcesorického výroku o náhradě nákladů řízení) zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu (Městskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)